

очитѣ бѣха запленени отъ кристалния сждъ — и той се втурна стремглаво, пипна съ разтреперани ржце сжда съ виното и пи до забрава, безъ да мисли какво го чака.

И както пияницата следъ първата нощ на забрава се разкайва, а на другата вечеръ се запива още по-настървено — тъй и Павелъ следъ всѣко постигнато желание се разкайваше, за да почне отново по-необуздано и по-вихрено.

Тъй се мѣркаше миналото въ изморената му паметъ и когато сега си даваше смѣтка за това що е било — виждаше му се, че това шеметно минало е било като единъ съблазнителенъ сънъ и като едно мимолѣтно видение на жадната и ненаситена младостъ. Време шеметно, на необуздани